

(† 21 noiembrie 2010)

MOARTEA NU EXISTĂ

(extrase din cartea [Viața părintelui Gheorghe Calciu](#) , Editura Christiana, București, 2007)

Acolo unde este mângâierea Duhului

Prin grele pătimiri a îngăduit Domnul a trece Părintele Calciu din tinerețe până în ultima clipă a vieții. Sfinția sa spunea că în urma multor dureri și după multe frământări sufletești, a înțeles că Hristos nu a venit pe pământ ca să desființeze suferința, sau ca să o piardă. Nu a venit nici măcar să o explice. Ci Hristos a venit ca să umple fiecare suferință umană cu prezența Sa. Și noi, cei care i-am fost în preajmă în acele zile de chinuri trupești, mărturisim că am simțit Duhul lui Dumnezeu odihnindu-Se în Părintele.

La începutul anului 2006, medicii i-au diagnosticat cancer la pancreas. Doamna preoteasă ne-a povestit că în ziua în care a aflat despre asta, Părintele a fost foarte abătut. La stăruințele ei de a afla pricina acelei mâhniri cu totul neobișnuite la Părintele, el i-a spus adevărul, adăugând: *„Dar nu sunt mâhnit pentru mine, ci mă gândesc la ce vei face tu...!”*.

Totuși, chiar și în aceste condiții Părintele a hotărât să vină, ca în fiecare an, în țară, cu orice risc, cu orice preț... În pelerinajul pe care l-a făcut, ca de obicei, pe la mănăstirile și locurile dragi Sfinției sale, boala s-a agravat mult, impunându-se o intervenție chirurgicală de urgență. Nu mai putea mânca aproape nimic de câteva luni, vărsa mereu, iar acum făcuse o pseudo-ocluzie din cauza cancerului. Prietenii l-au muștrat frățeste: „De ce ai pornit la un astfel de drum, dacă știai că ești așa bolnav?!”. Răspunsul Părintelui i-a dezarmat pe toți: *„Voi chiar nu înțelegeți că am venit să-mi iau rămas bun și, poate, să mor în Țară...?!”*.

La Spitalul Militar din
București, devenit pentru o
lună loc de pelerinaj

Un mod evanghelic de a fi

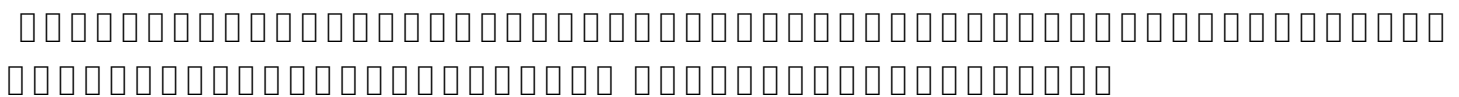
Îi mulțumim lui Dumnezeu - și ne dăm seama că nicidecum n-o vom putea face îndeajuns - că nu a ascuns ochilor noștri a vedea în Părintele, mai înainte de toate, un împlinitor al poruncilor Evangheliei în zilele noastre. În lucrurile mari și importante, precum și în lucrurile mici, aparent neînsemnate, l-am văzut pe Părintele împlinind și dând viață cuvântului lui Dumnezeu.

Îmi amintesc de o întâmplare prea frumoasă și dragă nouă, care va vorbi de la sine. Într-una din zile, i-am prezentat Părintelui o iconiță mai deosebită, a Sfântului Mucenic Gheorghe, aurită, într-o cutie și ea foarte frumoasă. I-am spus că ne-am gândit să i-o dăruim asistentei șefe din partea Sfinției sale. Părintele a admirat iconița și după câteva clipe de tăcere ne-a zis:

- Știți ce aș face eu...? Eu i-aș da-o unei infirmiere... este una, mai simplă, care nu are dinți. Cred că ea s-ar bucura mai mult. Ele fac aici cea mai mare umilință.

Am primit atunci o lecție vie și de neuitat despre ce înseamnă mila și milostivirea. Felul nostru omenesc de a rezolva lucrurile, ca "totul să iasă cât mai bine", era biruit de modul evanghelic al Părintelui de a fi, de a se comporta, mod atât de uman și de firesc în cele din urmă.

Am făcut, desigur, după cum ne-a spus Părintele, iar infirmiera a venit să-i mulțumească cu ochii umezi de lacrimi.

Un om al dragostei

Alături de Părintele am înțeles încă o dată că dragostea e pecetea prin care oamenii îi pot recunoaște pe adevărații ucenici ai lui Hristos, pe adevărații păstori de suflete. „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste între voi.

”

Nu știm a spune altceva decât că am văzut un om care în mod real se bucura cu cei ce se bucură și suferă cu cei îndurerați. Sute de oameni s-au perindat în acea lună pe la patul Părintelui. Îi primea pe toți, pentru că, spunea, „nu vreau să plece nimeni mâhnit”. Era ca o mamă ce se bucură de fii. Veneau zilnic zeci și zeci de oameni, adeseori aducând cu ei durerea unei vieți întregi, poveri ori bucurii sufletești. Și fiecare a plecat de acolo cu sufletul ușurat.

Părintele nu ne spunea lucruri ieșite din comun, dar cuvintele sale erau cu putere multă. Vorbea simplu, măsurat, folosind cuvintele rugăciunilor, ale psalmilor. Pentru fiecare în parte, acele cuvinte au rămas de neuitat: „*Dumnezeu să te ocrotească!*”, ori „*Îngerul Domnului să te conducă!*”

sau „

Să te binecuvinteze Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul!

”... Cu toții am simțit că Părintele nu participa din exterior la durerea ori bucuria noastră, ci dinăuntru.

Eram lângă sfinția sa când o maică rasoforă din obștea noastră a venit să-i ceară binecuvântarea și aplecându-se cu sfială, i-a spus: „*Părinte, cu ajutorul lui Dumnezeu, peste câteva zile, de praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică, am să fiu și eu călugărită!*”

. Părintele nu a răspuns imediat, nici nu i-a făcut o urare convențională, cum se procedează de obicei. Pur și simplu chipul i s-a luminat și fața i-a strălucit de o bucurie nepământească. Pe urmă i-a zis cu putere:

„Maica Domnului să te binecuvinteze!”

și a adăugat cu dărnicie binecuvântări peste binecuvântări. Maica nu a mai fost în stare să spună nimic și a plecat zburând parcă... Peste mai multă vreme mi-a mărturisit că nu a mai văzut și nu a mai simțit pe nimeni vreodată cu o inimă așa de mare, încât să se bucure de bucuria celuilalt ca și cum ar fi fost a sa. Parcă Părintele era cel ce urma să fie călugărit! Seara târziu, după ce maica plecase de mult și alte zeci de persoane veniseră între timp, fiecare împărtășindu-i frământările și durerile, Părintele a stat puțin și, foarte mulțumit, a exclamat:

„Maica se pregătește de călugărie!”

. Când vei simți bucuria aproapelui ca pe însăși bucuria ta, atunci ai ajuns la măsura retragerii în zăvorâre, spun Părinții... Domnul a rânduit ca de praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică, în timp ce maica primea tunderea în călugărie, logodindu-se cu Hristos, sufletul Părintelui să treacă la cele veșnice, unindu-se și el cu Mirele Ceresc.

Slujirea aproapelui

Prin felul său firesc de a se purta, prin smerenie și iubire, Părintele câștigase încetul cu încetul dragostea tuturor celor din Spital, sau cel puțin respectul lor cald. Îi primea pe toți cu aceeași măsură a inimii, și pe infirmiere, și pe brancardieri, și pe asistente ori doctori... Într-o zi, o asistentă i-a mărturisit: *„Părinte, să știți că noi aproape ne certăm între noi, care să vină la salonul dumneavoastră...!”*.

Și un alt cadru medical i-a spus: „

Părinte, eu vin des pe aici, chiar dacă nu am treabă, pentru că mă simt bine în acest salon. Parcă nici nu sunt la spital, parcă sunt la o mănăstire...!”.

Pentru toți Părintele avea un cuvânt bun de spus, o mângâiere, o încurajare, sau chiar o mică glumă, prin care ne readucea pe calea cea adevărată de înțelegere și trăire...

Aproape seară de seară, în ultimile două săptămâni petrecute la Spitalul Militar, Părintele și-a luat osteneala de a-i vizita și cerceta pe bolnavii de pe secție. Astfel încât, după ce toată lumea se liniștea, Părintele se ridica din pat și susținut de două persoane, își începea

nevoința. Mergea în toate saloanele, la fiecare bolnav și-i miruia cu untdelemnul dragostei. Pe toți Părintele a vrut să-i încredințeze de dragostea lui Dumnezeu cea mare, cea negrăită, pentru omul care se afla poate atunci în pragul veșniciei. Grija, delicatețea, negraba cu care Părintele vorbea cu acești bolnavi, cu care îi binecuvânta, erau zdrobitoare pentru noi ceilalți. Vedeam un om care uitase de sine, un înger în trup.

În ultimele zile Părintele s-a întors la patul său de două ori mai galben decât plecase. L-am văzut chiar clătinându-se de-a binelea pe picioare, în timp ce rostea rugăciunea „*Împărate ceresc*” la patul unei persoane speriate de operația ce urma să o facă. Cu toate acestea, nu a dat o clipă înapoi, ci s-a jertfit până la capăt.

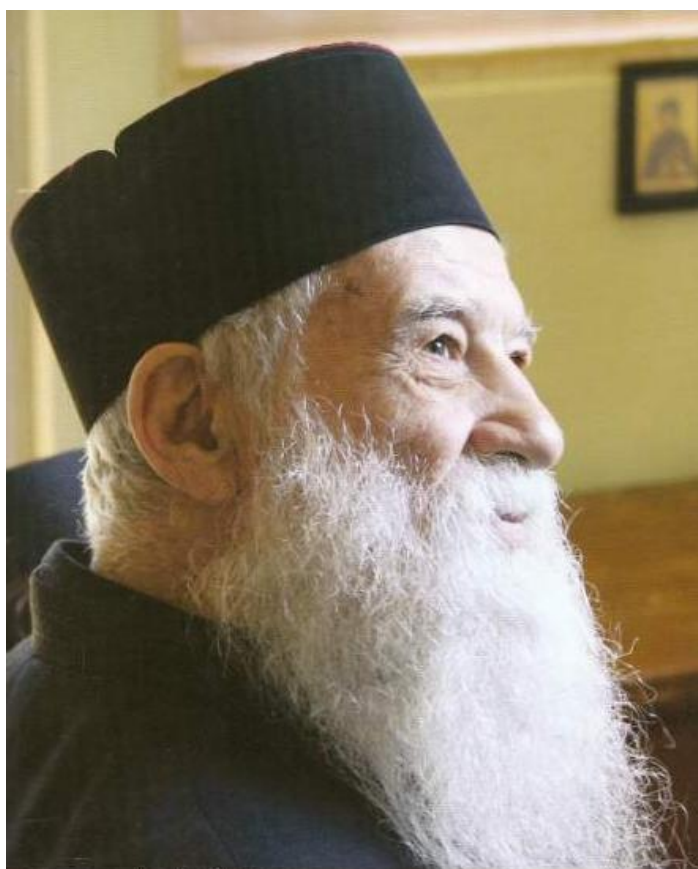
Odată, intrând într-un salon, Părintele a mers direct, aproape grăbindu-se, la căpătâiul unei femei foarte bolnave care abia fusese adusă acolo. Aceasta cu greu mai putea vorbi, numai privirea și-o mai mișca. Îmi amintesc foarte clar cum Părintele și-a pus mâinile pe capul ei și cu hotărâre și dragoste a rostit rugăciunea: „*Eu, nevrednicul preot, cu puterea ce-mi este dată mie, te iert și te dezleg de toate păcatele tale, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!*”. Era pentru prima dată când o vedea pe acea femeie și a fost singura căreia am auzit să-i dea dezlegarea de la spovedanie...

Am gândit atunci că Părintele a „încurcat” rugăciunile și l-am privit puțin contrariată de ceea ce auzeam. Însă apoi, când acea femeie a mărturisit cu voce stinsă și gravă: „*Părinte, eu L-am trădat pe Dumnezeu!*”, m-am smerit și am înțeles că aici era o rânduială de Sus. Părintele a mângâiat-o: „*Dumnezeu te iubește. Iubește-L și tu, așa cum te iubește El!*”. Au mai schimbat apoi alte cuvinte, pe care noi ceilalți le-am auzit, dar nu le-am priceput... Nu știm dacă acea persoană mai trăiește ori nu,

Însă acum știm că gestul Părintelui a avut un tainic și temeinic rost.

Altădată, mergând la patul unei tinere topite de boală, cu un cancer evoluat, l-am auzit întrebându-o cu nesfârșită, familială dragoste: "*Ce mai faci, draga mea?*"

". Și am văzut cum, în acele clipe, Părintele devenise în întregime lumină ce îmbrățișa acea suferință.

Încrederea în om

Tot felul de oameni s-au perindat pe la patul Părintelui: prieteni vechi sau oameni care abia auziseră de sfinția sa, intelectuali cunoscuți și credincioși anonimi, oameni de afaceri sau foști politicieni, călugări și maici... Fiecare cu vorba și portul său. De multe ori nouă, celor care stăteam lângă Părintele, ne veneau gânduri de felul: „Ce poate să întrebe acesta...? Ce nevoi duhovnicești are el? Și tocmai acum, când Părintelui îi este rău... Lasă, că Părintele va termina repede cu el...!”.

Însă Părintele nu doar că avea aceeași dragoste față de toți, dar avea și *încredere* în omul care-i stătea în față. Iar această încredere era simțită de celălalt și lucra în sufletul lui. Îl făcea să devină mai bun, așa cum de fapt și era în adâncul său. În mod tainic, atitudinea Părintelui îți dădea o nădejde vie că Dumnezeu te primește și pe tine, cel cu chip încă urât, murdărit poate de mulțimea fardurilor văzute sau, în adânc, de alte patimi nevăzute. Dragostea sfinției sale îți vestea că Dumnezeu Cel în care poate tu nu crezi încă, crede El în tine. Pentru că fiind un om al durerilor, Părintele știa că și păcătoșii se mântuiesc, se pot mântui. Că pocăința a deschis raiul și tâlharilor, și vameșilor, și desfrânatelor...

Cereți și vi se va da

Ne este și mai greu a vorbi despre felul în care se ruga Părintele. Pentru că dincolo de rugăciunile pe care cerea să i le citim, era încă ceva, esențialul, rugăciunea cea de taină, care nouă ne scăpa...

Ceea ce putem mărturisi este că, deși epuizat de boală, Părintele căuta să păstreze o rânduială a rugăciunii aproape după tipicul bisericesc. Această deprindere și-o luase din timpul ultimei închisori, la Aiud, când, la fel ca și acum, încerca să intre în fluviul de rugăciune sobornicească a Bisericii, rugăciune comunitară pe care o iubea atât de mult. Astfel încât, în afară de rugăciunile pe care i le citeam dimineața, după-amiază, cam în timpul vecerniei, cerea să mai citim un Acatist, iar seara, la culcare, iarăși alte rugăciuni. La aceste trei momente de peste

zi mai adăuga rugăciuni din Molitfelnic pentru cei bolnavi, sau pentru alte situații. Iubea mult rugăciunile către Maica Domnului, Acatistul Sfântului Nectarie de Eghina și al Sfântului Gheorghe.

Am mai observat la Părintele încă un lucru pe care l-am întâlnit și la alți mari Părinți: un anume fel de a spune rugăciunile începătoare, cu toată luarea-aminte, cu dulceață, smerenie și putere, încât de la primele cuvinte simțea că intri într-o altă lume, a Duhului. Dar peste toate, ceea ce este cel mai important e că Dumnezeu asculta rugăciunile Părintelui și cererea sa o împlinea.

Amintim aici de soția unui doctor, ortoped la Spitalul Militar, care venea adesea la Părintele, cerându-i să se roage pentru soțul ei, internat în Reanimare în stare de comă, având o tumoare la creier. Fusese un doctor foarte milostiv. Am fost cu Părintele la patul domnului doctor și am văzut că mare era suferința aceluia om... Părintele, cel puțin, parcă s-a topit în acel moment. S-a făcut și mai mic, și mai firav. Oare de ce... m-am întrebat atunci, ce a văzut Părintele? Răspunsul mi l-am dat în parte mai târziu. Poate că i s-a dat a ști voia lui Dumnezeu cu acel om, sau poate altceva...

Soția doctorului, farmacistă, îi cerea Părintelui să se roage pentru bolnav mai ales atunci când acesta făcea febră foarte mare, care nu scădea cu nici un medicament și era agitat din cauza durerilor. Părintele se ruga și, în mod minunat, pentru câteva ore bolnavul se liniștea din convulsii, iar febra scădea... Văzându-l cât de tare se chinuie de săptămâni întregi, Părintele i-a propus preotului de la Spital să-i citească rugăciunea de ieșire cu pace a sufletului. Acesta însă a amânat, sperând ca bolnavul să se trezească și să poată fi împărtășit. Dar chinul era din ce în ce mai mare, starea tot mai gravă, așa că după alte câteva zile foarte grele și pentru cel bolnav și pentru soția sa, Părintele a mers la căpătâiul bolnavului și s-a rugat ca Dumnezeu să-i dea sfârșit durerilor. Peste câteva ore acel suflet s-a înfățișat înaintea Dreptului Judecător. Aflând că a murit, Părintele și-a făcut cruce, iar pe

chip i s-a așternut odihna. Cred că se rugase mult în taină pentru el.

Cu soția lui ne-am reîntâlnit, peste mai puțin de două săptămâni, la Radu-Vodă, în fața sicriului Părintelui. Ne-a îmbrățișat plângând din toată ființa. Abia a putut să spună: „*Am venit să-i mulțumesc Părintelui. Așa de mult m-a ajutat, așa de mult m-a ajutat!*”

...

În altă zi, Părintele m-a chemat lângă Sfinția sa și mi-a zis:

- Maică, uită-te pe fereastră! Vezi? Este dincolo o femeie care s-a izbăvit acum de un duh. A venit ieri pe la mine și mi-a cerut să-i fac o rugăciune. O stăpânea un duh de teamă. Din pieptul ei se auzeau voci. Am spus o rugăciune simplă, improvizată, atât. Dar Dumnezeu a vrut să o vindece. Nu mi s-a întâmplat niciodată asta până acum, deși citeam Molitfele întregi... A fost mai înainte pe la mine și mi-a spus.

L-am privit o clipă în tăcere. Ochiul Părintelui aveau o luciditate adâncă.

- Multe minuni a făcut Dumnezeu cu noi zilele acestea... Și sfinției voastre vi s-a oprit hemoragia tot în chip minunat! am răspuns, încercând să-mi ascund adevăratele sentimente...

- Da, multe minuni, așa este, a zis cu smerenie Părintele.

Acum, scriind acestea, știu oarecum că Părintelui nu-i va plăcea. Dar în Psaltire se spune: „*Voia celor ce se tem de El, Dumnezeu o va face și rugăciunea lor o va împlini*”. Și pentru aceea am mărturisit, ca să cunoască lumea că Dumnezeul nostru și azi lucrează prin preoții Lui.

Un alt moment, mai puțin grav, de care-mi amintesc nu fără un zâmbet, este cel al "slujbei de sfințire a unei icoane". Cineva i-a adus Părintelui la spital o iconiță pentru a o sfinți. Însă Părintele era la pat, abia putând

Ca un osândit înaintea Judecătorului

De obicei duminica, ori în zilele de sărbătoare, pe la ora zece, Părintele spunea cu smerenie: „*Începe Sfânta Liturghie. Dumnezeu să-mi ierte și mie păcatele* !”.

Înțelegeam atunci ceea ce ne fusese dat a vedea mai lămurit în urmă cu câteva săptămâni, la un Sfânt Maslu slujit la noi la mănăstire pentru Părintele. Atunci l-am văzut rugându-se în genunchi, în mijlocul bisericii, desculț și fără reverență, ca să poată fi miruit. Stătea ca un osândit la moarte înaintea Împăratului, cerând milă. Citisem despre această atitudine a sufletului la rugăciune la Sf. Simeon Noul Teolog, dar acum vedeam asta înaintea ochilor noștri...

Știu că smerenia Părintelui a înmuiat atunci inimile noastre și a aprins și în noi focul rugăciunii. Știu că au curs multe lacrimi. Știu că nimeni nu s-a putut mișca din loc, iar a face atunci o fotografie, ne-ar fi părut un sacrilegiu, și cu siguranță ar fi fost. Era atâta măreție în smerenia Părintelui! Mai târziu, în timpul Sfintei Liturghii, cineva l-a fotografiat pe Părintele în genunchi, în amintirea aceluia Sfânt Maslu.

De aceea, ori de câte ori sfinția sa se ruga ca Dumnezeu să-i ierte păcatele, îmi aminteam de pocăința Prorocului David: *„fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururi*
”

Am regretat mult că nu l-am întrebat vreodată pe Părintele despre rugăciune, despre pocăință și că m-am lipsit astfel de o așa comoară de învățătură. Însă sfinția sa ne-a arătat prin faptă ce este rugăciunea, vorbindu-ne fără cuvinte. Pentru că destul cu adevărat ne-a fost să-l vedem în acele clipe.

Cum să ne cerem iertare

În același salon cu Părintele a stat pentru câteva zile un alt bolnav, căruia toată lumea i se adresa cu *„domnule general”*. Era de fapt medic

militar cu gradul de general. Personalul spitalului îi arăta foarte multă atenție. Avea o stare destul de accentuată de neliniște din cauza bolii și suporta cu greu pelerinajul ce avea loc zilnic la patul Părintelui. Poate asta se datora și faptului că era mai străin de viața Bisericii.

Într-o zi, până să ajung în salon, am fost atenționată că domnul general tocmai avusese o ieșire din fire zgomotoasă față de vizitatorii Părintelui... M-am îngrijorat pentru situația creată, gândind că astfel de momente nu-i pot face decât rău Părintelui. Noi, cu dragostea noastră, îl puneam în situații tare grele... M-am oprit în dreptul ușii și am privit înăuntru prin geamurile mari. Erau numai ei doi. Părintele m-a văzut și imediat mi-a făcut semn cu mâna să intru. M-a binecuvântat, i-am sărutat mâna și mi-a șoptit cu durere în glas:

- Maică, să știi că am rezolvat problema cu domnul general. L-am rugat să mă ierte și m-a iertat. I-am spus că sunt un om bătrân și bolnav, pe patul de moarte și nu vreau să mă duc pe lumea cealaltă lăsând pe cineva cu vreo supărare din cauza mea. Și l-am rugat să mă ierte pentru cele ce s-au întâmplat!

Smerenia Părintelui m-a copleșit. L-am atunci văzut trăindu-și cu durere, în mod real, vinovăția. Aceasta a fost singura suferință pe care am citit-o pe chipul Părintelui în decursul șederii la spital.

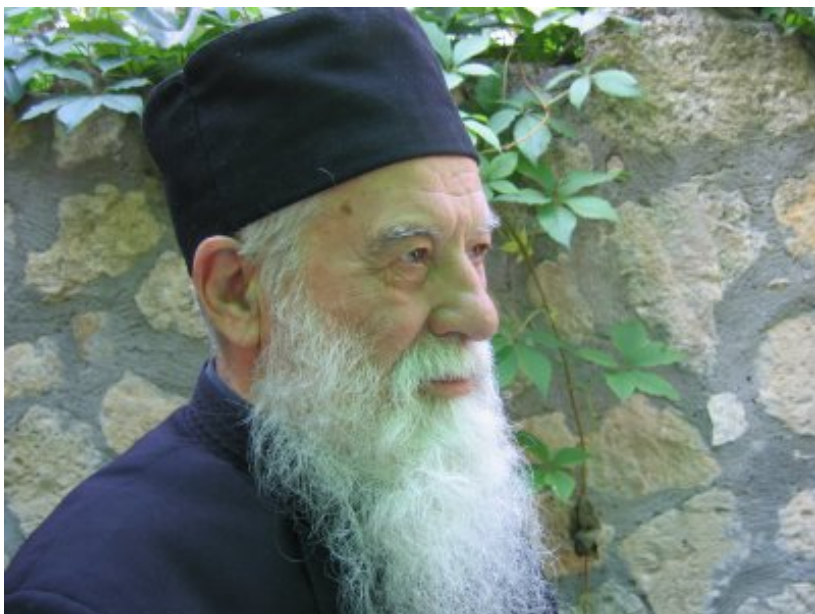
Mai târziu, domnul general ne-a mărturisit:

- Știți că am avut o discuție foarte frumoasă cu Părintele. Mi-am dat seama că e un om extraordinar! Rugați-vă și pentru mine, că e greu...

Pilda de necăutare la față

În dragostea sa cea mare pentru oameni, am remarcat totuși că Părintele nu se formaliza în față nimănui. Rar începea el o conversație, lăsând celuilalt primul cuvânt. Erau și medici – puțini, e adevărat - care veneau, se uitau în foaia de observație, îl priveau și plecau. Poate din sfiiciune. Acestora nici Părintele nu le spunea nimic, nici un singur cuvânt protocolar.

L-am auzit în schimb de multe ori intrând în vorbă bucuros cu infirmierele care veneau să spele pe jos și întrebându-le cu nesfârșită smerenie: “Ce mai faceți, doamnă?”, sau “Bună ziua doamnă, aveți o zi grea?”. Era în glasul lui atâta dragoste, încât nu puteai să nu te umilești. Infirmierele se emoționau și roșeau de fiecare dată. Părintele prețuia foarte mult munca lor și a asistentelor. Vedeă slujirea bolnavilor ca pe o slujire a lui Hristos. Adesea le spunea: “Voi stați cel mai mult cu bolnavii. Mai mult decât doctorii, mai mult decât preoții...”.

Răspunzând la întrebări de tot felul

În general, Părintele nu se grăbea să ofere sfaturi sau să-și dea cu părerea. Vorbea mai mult nevorbind, căci felul său de a fi era cea mai înaltă pledoarie a trăirii Evangheliei. Iar când era întrebat, cuvântul său avea măsura adevărului, a iubirii și smereniei.

Într-o zi, cu îndrăzneala celui căruia i se pare că năzuiește spre cele duhovnicești, l-am rugat:

- Părinte, spuneți-mi un cuvânt despre nașterea din nou, despre omul nou de care vorbește Evanghelia!

Aproape fără a aștepta să-mi termin, Părintele mi-a răspuns:

- Tu mă întrebi despre omul cel nou, dar eu altceva voiam să-ți spun: *Să nu ucidem dragostea lui Dumnezeu din noi*
! Îmi place foarte mult capitolul 13 de la Corinteni, foarte mult... Să nu ucidem dragostea lui Dumnezeu din sufletul nostru. Și o ucidem printr-o mânie, printr-o discuție contradictorie - mă refer, bineînțeles, la nivelul gândurilor - printr-o afirmare orgolioasă a calităților noastre, printr-o trufie, printr-o îndreptățire, prin atâtea și atâtea gânduri rele ce pot veni...

Ca un cunoscător al inimilor și ucenic al Celui ce n-a venit să judece lumea, Părintele mi-a vorbit cu multă finețe despre cele ce erau înlăuntrul sufletului meu. Și mai ales a ținut a întări că dragostea este ultimul țel al tuturor nevoițelor noastre. Că orice sistem filozofic, oricât de bine intenționat s-ar pretinde, și orice asceză, oricât de omorătoare de sine ar fi, *nimic* sunt fără de dragoste.

*

Altădată cineva l-a întrebat:

- Părinte, cum să facem ca să dobândim rădăcini duhovnicești proprii, pentru că pe de o parte facem parte dintr-o generație fără de rădăcini, iar pe de altă parte mai avem și patimi personale?

- Nu se poate fără harul rugăciunii. Și aici e nevoie de credință și stăruință. Pe urmă trebuie pocăință, jefire de sine și să te vezi pe tine cel mai nevrednic dintre toți oamenii.

*

- Cum să fac, Părinte pentru a nu-mi mai pune nădejdea în oameni, ci în Dumnezeu, sau cum să lupt cu această slăbiciune a sufletului de a fi sprijinită omenește?

Părintele a tăcut câteva clipe și apoi, pierzându-și privirea într-un trecut îndepărtat, a spus:

- Eram în cea de a doua detenție, torturat de multă vreme, fizic și psihic. Nu mai știam nimic de familia mea. Mi se repeta mereu însă că soția mea m-a părăsit și a divorțat de mine. Că Andrei, copilul meu, mă urăște și spune că-i este rușine cu un astfel de tată. Că elevii de la Seminar mă blesteamă că le-am stricat viitorul. *“Toți te-au părăsit, chiar nu înțelegi ...?!”*, îmi spuneau. Zi de zi îmi repetau asta. Și veneau cu dovezi, încât părea adevărat... La un moment dat, mintea mea nu a mai putut și a cedat. Eram aproape de nebunie. Mă simțeam părăsit de toți. Într-o noapte, cu ultimile puteri am chemat-o pe mama mea: *“Mamă, mamă, oare și tu m-ai părăsit...?!”*
“... Mama fusese o femeie foarte credincioasă, un chip de sfântă laică.

Iar în noaptea aceea mama mi-a apărut în vis. Însă avea chipul întunecat și trist, cum n-o văzusem niciodată. Ea era mereu luminoasă. Și m-a certat: “

Cum ai putut să crezi că te-am părăsit?!”.

M-am trezit și am înțeles că acea descurajare și îndoială a mea era un păcat. A doua zi, așa a rânduit Dumnezeu, a venit soția la mine. I se dăduse vorbitor. Și atunci am aflat că toată lumea mă iubea, era alături de mine, și ea, și copilul, și elevii mei. Răul fusese doar în mintea mea. Așa și acum. Gândurile sunt anchetatorii care ne șoptesc cele rele.

Mai târziu am înțeles că nu nădăjduirea în oameni era un păcat, așa cum gândeam eu, ci îndoiala. Că viața în Hristos înseamnă și că aproapele este alături de noi, cu puținul ori cu bogăția sa sufletească, ca un om. Că gândurile de părăsire, de îndoială, erau niște anchetatori mincinoși. Și poate, mai ales, că tăria dragostei este nădejdea.

*

- Părinte, cum vom ști să discernem?

- Să te rogi lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu îți va da toate descoperirile. Era într-o lavră un călugăr cu viață plăcută lui Dumnezeu. Dar vrăjmașul mântuirii noastre a urzit o ispită asupra lui. O tânără care-și stricase fecioria și era însărcinată l-a acuzat pe acest părinte că el ar fi necinstit-o. Toți frații din mănăstire s-au grăbit să-l judece și să-l alunge.

Femeia aceea a venit chiar la mănăstire, împreună cu alți oameni, ca să-l bată pe călugăr. Dar mâinile celui ce a încercat să facă aceasta s-au uscat pe loc. După toată tulburarea, fratele a fost izgonit și s-a retras într-un loc pustiu, neștiut de nimeni. Dar când să nască acea femeie, nu a putut până ce nu a mărturisit pe adevăratul tată al copilului, care era un tânăr oarecare din cetate. Atunci frații au alergat la călugărul izgonit, rugându-l să-i ierte și să se întoarcă la mănăstire. Acesta le-a răspuns: *"De iertat vă iert, pentru dragostea lui Hristos. Dar înapoi în mijlocul vostru nu mă mai întorc, pentru că nu ați știut a deosebi lucrurile lui Dumnezeu de lucrurile oamenilor"*.

*

- Părinte, aceea care are în mănăstire ascultarea de a conduce strana, cum să se comporte cu surorile? Sunt uneori momente când e greu să-i aduni pe toți, unii vor să se roage retrași într-un colț, alții se simt rău... Ce să faci, să mergi să-i aduni, să le faci observații... Care atitudine e mai potrivită?

Părintele zâmbește vesel și-și trece mâna prin părul alb:

- Toți dirijorii de strană sunt așa, mai nervoși... Pentru că muzica psaltică cere multă disciplină. Trebuie să le spună maicilor că această cântare a lor este ca rugăciunea îngerilor din cer. Este o rugăciune foarte mare. Pe urmă, când se întâmplă mici neînțelegeri, acea maică

să meargă prima și să-și ceară iertare. Să nu forțeze pe nimeni să stea în strană, dar să spună cântăreților că acolo e o rugăciune mare, îngerească. Și dacă maicile nu vor să vină, să nu vină...

*

- Părinte, cum să ajutăm un suflet necăjit?

- Sufletul omenesc e o taină. Și dacă celălalt nu-ți deschide ușa ca să intri, nu poți intra. Unii se sfiesc dintr-o anumită pudoare... Ceea ce poți face e să te rogi Maicii Domnului. Rugăciunea la Maica Domnului ajută mult.

*

- Părinte, anul viitor, la Sibiu va fi o mare întâlnire ecumenică...

Părintele își face cruce și rostește încet, dar grav:

- Să nu le ajute Dumnezeu!

- Dar noi ce atitudine trebuie să avem?

- Nu demonstrații, zice Părintele liniștit. Dar să ne rugăm pentru asta, să nu le ajute Dumnezeu.

*

Un tânăr care terminase Medicina l-a întrebat dacă să se însoare sau să rămână celibatar și să se dedice cu totul îngrijirii bolnavilor. Părintele i-a răspuns:

- Dacă nu te însori, crezi c-ai să fii un doctor mai bun? Însoară-te!

*

O tânără l-a întrebat dacă să meargă la mănăstire imediat ce termină

facultatea, iar Părintele i-a zis:

- Mai stai doi ani în lume, ia-ți un servici și dacă în tot timpul acesta te gândești la mănăstire, înseamnă că ești de mănăstire. Dacă îți trece dorul de mănăstire, înseamnă că nu ești de mănăstire.

Slujba de pomenire la Biserica „Sf. Mare Mucenic Gheorghe” din St. Hubert (Canada).

Mai puteți citi pe acest site:

[Ultima cuvântare publică a Părintelui Gheorghe Calciu](#)

[Părintele Gheorghe Calciu despre mânie](#)

[Povestea unei convertiri](#)

[Gheorghe Calciu în documentele C.N.S.A.S.](#)

[De la Înviere la Înălțare](#)

[Introducere în omiletica Părintelui Gheorghe Calciu](#)